

Dr Robert A. Peterson, Teologia Dziejów Łukasza, sesja 1, Bibliografia Łukasza, Omówienie Bocka i autorstwo

To jest dr Robert A. Peterson w swoim nauczaniu na temat teologii Łukasza-Dzieje Apostolskie. To jest sesja 1, Bibliografia Łukasza, a następnie Omówienie i autorstwo Darrella Bocka.

Witamy na naszym kursie o Łukaszu i teologii. Byłaby to „Teologia Ewangelii Łukasza i Dzieje Apostolskie”, jego druga książka.

Pomódlmy się, zanim zrobimy cokolwiek więcej. Łaskawy Ojcze, dziękuję za Twoje Święte Słowo. Dziękujemy, że dzięki Łukaszowi przekazałeś nam ponad połowę Nowego Testamentu.

Prosimy, daj nam wgląd w jego sposób myślenia i pisanie oraz przestanie, które przekazałeś przez niego. Działaj w nas według swego upodobania, prosimy w imieniu Jezusa. Amen.

Rzeczywiście, chcemy pomyśleć o teologii Łukasza, zarówno w napisanej przez niego Ewangelii, jak i w Dziejach Apostolskich. Zaczniemy od bibliografii dotyczącej Ewangelii Łukasza. Darrell Bock jest czołowym badaczem ewangelikalnego Łukasza.

Darrell wykłada w seminarium w Dallas. Być może widzieliście go w telewizji podczas różnych debat na temat Kodu Da Vinci czy czegośkolwiek innego. Jest głosem ortodoksji i rozsądku.

Ma słodkiego ducha chrześcijańskiego. Nie godzi się na prawdę. On, wraz z Craigiem Blazingiem, jest jednym z architektów postępowego dyspensacjonalizmu, co jest długą historią, ale w oczach teologa przymierza stanowi postęp w stosunku do klasycznego dyspensacjonalizmu, który był już odmianą teologii ewangelickiej.

W każdym razie Darrell napisał dwa tomy obejmujące całą Ewangelię Łukasza w wydany przez Bakera komentarz egzegetyczny do Nowego Testamentu i są one naprawdę dobre, naprawdę dobre. Jest dobrym egzegetą, dobrym teologiem, dobrze pisze. Gdybyś miał, powiedziałbym, spróbował ich w bibliotece kościelnej lub w jakiś sposób, może online, spróbował trochę, przeczytał trochę, aby upewnić się, że jest na twoim poziomie, ale są dobre, naprawdę dobre.

Joel Green wykładał w seminarium teologicznym w Asbury. Jest bardzo błyskotliwym znawcą Nowego Testamentu w tradycji armińskiej. Naprawdę zainteresował się nie

tylko egzegezą, ale także egzegezą i teologią, dlatego przeniósł się do Fuller Seminary w Kalifornii, aby kierować ich programem, który łączy egzegezę i teologię.

Jego Ewangelia Łukasza w nowym międzynarodowym komentarzu do Nowego Testamentu jest wyjątkowa. Przypuszczam, że w niektórych szczegółach zgodziłbym się bardziej z Bockiem, ale Green wnosi wieloletnie doświadczenie, podobnie jak Bock, ale komentarz Greena jest napisany z wykorzystaniem studiów społeczno-retorycznych i nie zawsze się z nim zgadza, ale wow, przez większość czasu to robię, i uczono mnie i naprawdę pobudziło mnie myślenie o Luke'u. Jeszcze raz zajmiemy się komentarzem Joela Greena, wypróbuj go, aby przekonać się, czy Ci odpowiada.

I. Howard Marshall, wybitny Brytyjczyk, także metodysta, badacz Nowego Testamentu, który przez wiele lat nauczał, a obecnie jest na emeryturze, nadal żyje, jak rozumiem, napisał bardzo ważny tom, Łukasz, historyk i teolog, w czasie, gdy Ewangelia Łukasza, zwłaszcza Dzieje Apostolskie, były naprawdę krytykowane za brak wiarygodności historycznej. Marshall nie zgodził się z tym. Jest uczonym światowej sławy, szczególnie znanym ze szkolenia rzeszy badaczy ewangelicznego Nowego Testamentu pod kierunkiem FF Bruce'a.

Howard Marshall wyszkolił wielu, wielu z różnych tradycji ewangelicznych, którzy będą nadal nauczać w naszych seminariach i którzy szkolą innych. Jego książka jest naprawdę solidna i pomocna. Następna rzecz jest zdumiewająco genialna ponad miarę, czyli z przymrużeniem oka, to są moje inicjały, to później uraczę Was kościołem w Dziejach Apostolskich.

W każdym razie najpierw zaczniemy od Darrella Bocka i jego pierwszego tomu komentarza Łukasza, zawierającego wprowadzenie do Ewangelii Łukasza. Przegląd.

Ewangelia Łukasza jest wyjątkowa co najmniej pod dwoma względami. Po pierwsze, jest to najdłuższa Ewangelia. W standardowym wydaniu greckim Mateusz zajmuje 87 stron. Marka, aż do krótkiego zakończenia Marka 16:8, liczy 60 stron. Jana 73, a Łukasz 96. Jeszcze raz. To są strony greckiego Nowego Testamentu Nestle-Alan. Mateusza, 87 stron; Marek, 60; Jan, 73; i Łukasza, 96 stron. Porównanie wersetów ujawnia podobną liczbę. Mateusz ma 1071 wersetów. Marka, 678. Jan ma 869 wersetów, a Łukasz 1151 wersetów.

Po drugie, jest to jedyna Ewangelia posiadająca kontynuację. W związku z tym Łukasz nie tylko przedstawia Jezusa i jego służbę, ale także pokazuje, oczywiście, w Dziejach Apostolskich, jak ta służba odnosi się do ery wczesnego kościoła. To powiązanie pozwala Łukaszowi omówić, w jaki sposób Bóg przyniósł mu zbawienie w Jezusie, jak najwcześniejszy Kościół głosił Jezusa i jak realizował swoją misję zarówno wobec Żydów, jak i pogan. Obydwa tomy i ich przesłanie są praktycznie nierozłączne.

Pomimo podziału kanonicznego, Ewangelia Łukasza często kładzie podwaliny pod wiele kwestii, na które odpowiedzi znajdują się w Dziejach Apostolskich. To wprowadza problem. Łukasza – Dzieje Apostolskie stanowią dwie części jednego dzieła.

Tak naprawdę, czy Nowy Testament powinien zawierać Mateusza, Marka, Łukasza – Dzieje Apostolskie, Jana czy Mateusza, Marka, Jana i Łukasza – Dzieje Apostolskie? To dobre pytanie. Nie będziemy tego teraz zmieniać. Ale to jest, nauczyłem się tego studiując, oczywiście, jako teolog reformowany, znam teologię Pawła.

To chyba moja mocna strona. Ale naprawdę skupiłem się na teologii Janowej. A moje wykłady są dostępne na biblicalelearning.org, cały cykl wykładów na temat teologii Janowej, zwłaszcza teologii czwartej Ewangelii.

Jestem nowicjuszem w teologii Łukasza, ale jestem przytłoczony. To jest wspaniałe. I te imiona, które wprowadziłam, wiele mnie nauczyły.

I po prostu jestem tym podekscytowany. To naprawdę ekscytujące. I oto jedna rzecz, której się nauczyłem. Jedna dotyczy tego problemu. Ponieważ Dzieje Apostolskie Łukasza idą w parze, gdzie je umieścić? Tak jak jest teraz, są rozdzielni. Ma to sens, ponieważ cztery Ewangelie powinny być razem.

Ale jest jedna ważna zasada. Aby studiować Ewangelię Łukasza zawartą w Dziejach Apostolskich, robimy wiele rzeczy. Studiujemy osobno Łukasza i Dzieje Apostolskie. Studiujemy także Dzieje Apostolskie Łukasza. Dokładnie tak powinniśmy to zrobić. Dzieje Apostolskie Łukasza podkreślają Boży plan.

Wszyscy się zgadzają. Wyjaśnia, w jaki sposób Żydzi i poganie mogli skończyć jako równi sobie we wspólnocie założonej przez Boga, mimo że korzenie tej społeczności były pierwotnie zakorzenione w obietnicy danej Izraelowi. Cztery kwestie były szczególnie problematyczne w Kościele w czasach Łukasza.

Najpierw była kwestia zbawienia. Jak poganie mogli zostać włączeni do ludu Bożego na równych zasadach z Żydami, rozciągając się nawet na takie kwestie, jak społeczność przy stole i wykluczenie obrzezania, które w Starym Testamencie, począwszy od Księgi Rodzaju 17, było znakiem przymierza? W jaki sposób nadzieja Boża otworzyła się na wszystkie rasy, z wyłączeniem tak wielu, które były związane z prawem i tradycją żydowską? Łukasz odpowiada na te pytania głównie w Dziejach Apostolskich, wyjaśniając, jak Bóg kierował całym tym procesem. Po drugie, istnieje pozorny paradoks, że chociaż plan Boży działał, najbardziej naturalna publiczność, na którą docierało przesłanie narodu o tradycji żydowskiej, reagowała w dużej mierze negatywnie.

Rzeczywiście, Żydzi prześladowali nawet chrześcijan, którzy głosili im nadzieję Bożą. Dlaczego Boży plan spotkał się z tak dużą wrogością? Czy ta nowa wspólnota została przeklęta za hojność wobec Bożych obietnic, czy też została pobłogosławiona? Jeśli był błogosławiony, jaki był dowód takiego błogosławieństwa? Czy Bóg przestał wyciągać rękę do Izraela? Czy nowa wspólnota wycofała się ze starej wspólnoty wiary? Odpowiedź Łukasza na to pytanie jest taka, że Kościół nie oddzielił się od Izraela. Nadal głosił narodowi i nie wycofał się.

Raczej Izrael wyrzucił kościół, zmuszając go do utworzenia nowej wspólnoty. Ewangelia Łukasza kładzie podwaliny pod tę odpowiedź, szczegółowo opisując, jak naród, a zwłaszcza jego przywódcy, zareagowali na Jezusa. Odpowiedź jest negatywna.

Trzecią kwestią dotyczącą Dziejów Łukaszkowych było to, jak osoba i nauczanie ukrzyżowanego Jezusa wpisują się w Boży plan. Jak Jezus mógł pomimo swojej fizycznej nieobecności nadal być obecny i reprezentować nadzieję Bożą? Jak Kościół mógł wywyższyć tak nieobecną postać i uważać ją za centrum Bożego dzieła? W jaki sposób zabita postać mogła doprowadzić do spełnienia Bożych obietnic? W jaki sposób doskonałość mogła nastąpić przez niego? Dzieje Apostolskie stosują główne odpowiedzi na te pytania, podkreślając wywyższenie Jezusa. Z teologii Pawła i Jana wierzymy w wywyższenie Jezusa, ale Dzieje Apostolskie w potężny sposób łączą zmartwychwstanie i wywyższenie Jezusa.

O wniebowstąpieniu Jezusa wspomina się wiele razy, szczególnie w pismach Pawła, Piotra i Jana, ale jedyne faktyczne wzmianki o tym wydarzeniu znajdują się w 24. rozdziale Ewangelii Łukasza i w Dziejach Apostolskich 1, łącząc w jedną całość dwie części księgi Łukasza, czyli jego dwa tomy. razem, dokładnie na ich szwie, jeśli wolisz. Dzieje Apostolskie stosują główną odpowiedź na te pytania, podkreślając wywyższenie Jezusa. Rzeczywiście tak jest, ale Ewangelia Łukasza kładzie podwaliny, przedstawiając chrystologię leżącą u podstaw wywyższenia Jezusa.

Chrystologia, nauka o Chrystusie, nauka o Chrystusie, która umacnia, która stanowi podstawę Jego późniejszej śmierci, zmartwychwstania i powrotu do Ojca. Po czwarte, co to znaczy odpowiedzieć Jezusowi? Co jest wymagane? Czego można się spodziewać podejmując takie zobowiązanie? I jak należy żyć, żyć do dnia, w którym Jezus powróci i nadzieja się spełni? Krótko mówiąc, kim mają być wierzący i nowa wspólnota? To jest główne zadanie Ewangelii Łukasza, polegające na określeniu misji Jezusa i uczniów, którzy za Nim podążają. Większa część Ewangelii Łukasza wyjaśnia, jak Jezus przygotowywał uczniów na swoje odejście i przygotowywał ich do posługi podczas jego nieobecności.

W tym miejscu kluczowa część Łukasza w rozdziałach od 9 do 19, używając skrótu, tak zwana narracja podróźnicza, podróż do Jerozolimy, wpasowuje się w Ewangelię i kontroluje jej cel. Nie należy więc zbytnio oddzielać nauczania tej Ewangelii od

okresu Kościoła zapisanego w Dziejach Apostolskich. W Łukasza 24:44 do 49, zob. także Łk 5:31, 32, zob. także Łk 5:31, 32, Jezus utożsamia swoją misję z misją Kościoła.

Etyka z fragmentu dotyczącego podróży do Jerozolimy, Łk 9–19 oraz z Kazania na równinie pojawia się w obliczu realiów zbliżającego się odrzucenia.

Łukasz zapisuje to następnie dla Teofila, któremu dedykuje nie tylko Ewangelię Łukasza, ale Dzieje Apostolskie, w których dedykacji przypomina Teofilowi jego pierwszy tom, nawiązując oczywiście do Ewangelii. Łukasz zapisuje je dla Teofila, aby mógł się upewnić, jaki jest Boży plan, do czego uczeń jest powołany i w jaki sposób uczeń uczestniczy w zadaniu wspólnoty, jakim jest identyfikowanie i głoszenie Jezusa, nie tylko poprzez orędzie dostarczane przez nową wspólnotę o Jezusie, ale także o sposobie, w jaki uczniowie żyją w świecie wrogim tej deklaracji.

Ewangelia Łukasza i jej kontynuacja, Dzieje Apostolskie, podejmują te pytania. Zadaniem Łukasza jest więc uspokojenie Teofila, Łk 1,4, zwłaszcza odnośnie spornej obecności pogan w nowej wspólnocie. Powinienem przeczytać Łukasza 1:1 do 4. Jest to programowe dla Ewangelii Łukasza.

O ile wielu podjęło się spisania opowieści o tym, co się między nami dokonało, tak jak przekazali nam to ci, którzy od początku byli naocznymi świadkami i sługami słowa, [Łukasz rozróżnia się od tych naocznych świadków.] Uznałem także za stosowne, śledząc wszystko od pewnego czasu, napisać dla ciebie uporządkowaną relację, najdostojniejszy Teofilu, abyś miał pewność co do tego, czego cię nauczono.

Uczeni Łukasza zastanawiają się, czy to, cóż, ogólnie rzecz biorąc, uważają Teofila za prawdziwą osobę. Nie było niczym niezwykłym, że pisma grecko-rzymskie z I wieku n.e. były dedykowane komuś, być może patronowi. Ale w tym przypadku toczy się dyskusja: czy ktoś myśli o zostaniu chrześcijaninem, czy może już jest wierzący? W obu przypadkach dobrze jest mieć oko na Teofila, czytając Ewangelię Łukasza i Dzieje Apostolskie, ponieważ Teofil pojawia się tam ponownie już w pierwszych wersach. A Bóg nam w tym pomaga.

Od czasu do czasu robi dokładnie to samo, co tutaj. Zatem zadaniem Łukasza jest uspokoić Teofila (Łk 1:4) w ten sposób. Najważniejsza dla Ewangelii Łukasza jest rola Jezusa w Bożym planie i obietnicy, natomiast Dzieje Apostolskie opisują naturę nowej wspólnoty, jaką będzie Kościół, który wyłonił się z Jego posługi.

Ta nowa społeczność ma historyczne korzenie w obietnicach żydowskich, ale znajduje się pod silną presją ze strony starożytnej społeczności żydowskiej. Dodatkową presję wywierają żydowscy chrześcijanie, którzy chcą, aby poganie odnosili się bardziej przychylnie do niektórych kwestii prawnych. Duża część judaizmu odrzuciła chrześcijańskie twierdzenia o spełnieniu się w Jezusie.

Czy poganin naprawdę należy do tej nowej wspólnoty? Czy Bóg naprawdę może stać za wspólnotą, która spotyka się z tak wielką wrogością i odrzuceniem? Czym tak naprawdę kierował się Jezus w swoim życiu i nauczaniu? W jaki sposób życie, nauczanie, śmierć i zmartwychwstanie Jezusa rzeczywiście odzwierciedlały Boskie „wydarzenia, które dopełniły się wśród nas” z Ewangelii według Łukasza 1:1? Te pytania dotyczące planu Boga, Jego Wybrańca, Jezusa i powstającej nowej wspólnoty, znajdują się w centrum Ewangelii Łukasza. Zatem Ewangelia Łukasza uwypatnia działanie Boga potężnego i wiernego poprzez Jezusa, Obiecanego, który wskazuje drogę. Bóg objawia się.

Objawia siebie, swojego wybrańca, swoją obietnicę i swój plan poprzez Tego, który jest teraz zmartwychwstałym Mesjaszem i Panem. Bóg objawia siebie, swego wybrańca, Jezusa, swoją obietnicę i swój plan poprzez zmartwychwstałego Mesjasza i Pana. Dzieje Apostolskie 2:36 i 10,36. Dzieje Apostolskie 2:36, Dzieje Apostolskie 10:36. Ewangelia Łukasza wprowadza postać spełnienia i nutę wrogości, podczas gdy Dzieje Apostolskie stanowią kronikę początkowego, kluczowego rozdziału nowej wspólnoty.

Dzieje Apostolskie Łukasza mówią, że Jezus jest Panem wszystkich, więc zbawienie może przyjść do wszystkich. Zbawienie przychodzi na krzyżu. Zbawienie nadchodzi, przepraszam, na warunkach ustalonych przez zmartwychwstałego Pana.

Oczywiście krzyż jest centralny. Pojawiła się nowa droga, w przeciwieństwie do oficjalnego judaizmu. Był to sposób obiecany w starym, świętym tekście Starego Testamentu, chociaż forma obietnicy nie była pierwotnie rozumiana.

Nawet uczniowie Jezusa podczas jego służby musieli dowiedzieć się, jak działa ten plan. Łk 9:35 i wersety 44 do 45. Łk 18:31 do 34, a zwłaszcza Łk 24:44 do 47. Jeszcze raz. Łukasza 9:35, 44 i 45; Łukasza 18:31, 34 i rozdział 24, wersety od 44 do 47.

Oddzielenie nowej wspólnoty od judaizmu nie było winą chrześcijanina. Jezus i Kościół zawsze głosili Żydom nadzieję. Oferta spotkała się jednak z ostrym sprzeciwem.

Taka wrogość zabiła Jezusa i chrześcijanie mogą w dalszym ciągu spodziewać się takiego oporu aż do końca. Konieczne jest bycie wiernym. Niemniej jednak Bóg był i stoi za tym nowym ruchem.

Dzieło Jezusa, nauczanie, śmierć i zmartwychwstanie ukazują tę prawdę, Łukaszu, podczas gdy nowa era ukazuje ekspansję Słowa przez Kościół od Piotra przez Jerozolimę do Pawła w Rzymie, Dzieje Apostolskie. Piotr do Jerozolimy, Paweł do Rzymu. To jest zbyt proste.

Ale podstawowy zarys Dziejów Apostolskich. W tej nowej wspólnocie mile widziani są zarówno Żydzi, jak i poganie. Zaprawdę, całą tą sprawą kierował Bóg.

Pierwszą kwestią jest znowu plan Boży. Bóg kierował całą sprawą, aż do tego, jak Żydzi i poganie powinni odnosić się do siebie w nowej wspólnocie. Dzieje Apostolskie 10, rozdział 11 i rozdział 15.

Trzy rozdziały Dziejów Apostolskich, zwłaszcza 10, 11 i 15. Bądźcie pewni, że Jezus objawił Bożą wolę, drogę i błogosławieństwo.

Błogosławieństwa są dostępne dla wszystkich, którzy zdają sobie sprawę, że są zgubieni, i dlatego zwracają się do Boga poprzez Jezusa (Łk 5:30 do 32 i Łk 19:10).

Łukasza 5:30 do 32. Oraz Łukasza 19:10, który przez wielu uważany jest za najważniejszy werset podsumowujący przesłanie Łukasza o zbawieniu. Albowiem Syn Człowieczy przyszedł szukać i zbawić zagubionych.

Bóg dotrzymał i będzie dotrzymywał obietnicy danej tym, którzy się do Niego zwracają. Obietnice, których korzenie sięgają nadziei starożytnych pism świętych, a których realizacja przyszła i nadejdzie w Jezusie. Dzieje Apostolskie 2:14 do 41; Dzieje Apostolskie 3:11 do 26.

A których realizacja przyszła i nadejdzie w Jezusie. To duże zdanie. Zrobię to jeszcze raz. Bóg dotrzymał i będzie dotrzymywał obietnicy danej tym, którzy się do Niego zwracają. Obietnice, których korzenie sięgają nadziei starożytnych pism świętych. Łukasza 1, nie dałem tego wcześniej. Łukasza 1:14 do 17, Łukasza 1:31 do 35; Łukasza 1:57 do 79; Łk 4,16 do 30. I znowu Łk 24,44 do 47.

Bóg dotrzyma obietnic danych tym, którzy się do Niego zwrócą. Widzimy to u Łukasza. Widzimy to wyraźnie w Dziejach Apostolskich.

A te obietnice zbawienia mają swoje korzenie w Starym Testamencie. Łukasza 1:14 do 17, 31 do 35, 57 do 79; Łukasza 4:16 do 30; i Łukasza 24:44 do 47.

I realizacja tych obietnic, pełna realizacja, realizacja nadeszła, ale nie nadeszła w pełni. To jeszcze przyszłość w Dziejach Apostolskich 2:14 do 41; Dzieje Apostolskie 3:11 do 26.

Pochodzenie i cel ewangelii Łukasza. Autorstwo przede wszystkim. Autorstwo i źródła. Ani ewangelia Łukasza, ani Dzieje Apostolskie nie wymieniają autora. Połączenie dowodów zewnętrznych i wewnętrznych sugeruje, że Łukasz był autorem obu dzieł.

Dowód wewnętrzny odnosi się oczywiście do tego, co znajduje się w badanej księdze. W tym przypadku ewangelia Łukasza lub księga Dziejów Apostolskich. Dowody zewnętrzne odnoszą się oczywiście do dowodów spoza badanej księgi, tak jak u ojców kościoła, czy w starożytnych wersjach Biblii.

Dowody wewnętrzne. Cechy wewnętrzne skupiają się na dwóch punktach.

Po pierwsze, jak widzieliśmy w Łk 1:1 do 4, autor nie jest naocznym świadkiem większości wydarzeń opisanych w obu tomach, szczególnie tych związanych ze służbą Jezusa. Łukasza 1:1 i 2. Opierał się raczej na swoim badaniu tradycji, z których się wywodzi, ponownie cytując ten prolog do Ewangelii Łukasza, cytując, naoczni świadkowie i słuszne słowa. Zamknij cytację, Łukasza 1:2 do 4.

Po drugie, Łukasz przedstawia siebie jako towarzysza Pawła w tych częściach Dziejów Apostolskich, które są zwane rozdziałami „my”. I są, to znaczy Łukasz pisze w trzeciej osobie, a potem przechodzi do pierwszej osoby liczby mnogiej. Zrobiliśmy to. Zrobiliśmy to. Pozornie włączając siebie do własnej narracji. Dzieje Apostolskie 16:10 do 17. Dzieje Apostolskie 20:5 do 15; Dzieje Apostolskie 21:1 do 18, a następnie w fragmencie wraku statku, Dzieje Apostolskie 27:1, aż do 28:16. To są sekcje my.

Zatem dwa fakty. Łukasza, sugeruje, że nie był naocznym świadkiem wydarzeń, o których pisze w swojej ewangelii. Po drugie, czasami włącza się w swoją narrację na temat Dziejów Apostolskich. Ponownie, sekcje „my” to Dzieje Apostolskie 16:10 do 17; Dzieje Apostolskie 20:5 do 15. Dzieje Apostolskie 21:1 do 18. Dzieje Apostolskie 27:1 do 28:16.

Cecha ta, choć dyskutowana pod kątem jej wiarygodności historycznej, ogranicza możliwości co do tożsamości autora. Dlaczego Bock wspomina o debatach na temat historycznej wiarygodności sekcji „my”? Ponieważ jest dobrym uczonym. Czy wierzy w niezawodność? Tak, robi to.

Ale nie wykonywałby swojej pracy w akademickim komentarzu do ewangelii Łukasza, gdyby nie wspomniał o różnych punktach widzenia. A prawdę mówiąc, czasami prawda pochodzi z zabawnych miejsc. Ale Darrell Bach wierzy Biblii, wierzy w przesłanie Łukasza i Dzieje Apostolskie, o czym świadczy przeczytanie jednej strony jego dzieła.

Aktualna debata wokół sekcji „my” dotyczy tego, czy odzwierciedlają one zeznania naocznego świadka, czy też są narzędziem literackim, które sprawia wrażenie obecności naocznego świadka. Ludzie chcą to kontynuować. Pierwsze stanowisko: Ellis napisał książkę w 1974 r. Hemer, Colin Hemer, 1989. Obaj napisali kwestie związane z tym, że jest to fikcja. To, co my, jest fikcją.

Liberalny komentator w swoim słynnym komentarzu z 1971 r., Hanson i inni. W tym pytaniu zawarta jest także kwestia tego, jak dobrze autor trzeciej ewangelii znał Pawła. Przepraszam.

Ponieważ w tych fragmentach Dziejów Apostolskich ich autor jest przedstawiany jako towarzysz podróży apostoła Pawła, ci, którzy odrzucają takie połączenie, próbują porównać obraz Pawła przedstawiający Łukasza z autoportretem zawartym w listach Pawła. Twierdzą, że te dwa obrazy nie pasują do siebie w szczegółach ani pod względem teologicznym. Ponadto Łukasz nie używa listów Pawła do opisu pracy i stanowiska Pawła.

Vielhauer, kolejny krytyk, który twierdzi, że sekcje „my” są niewiarygodne, Vielhauer, VIELHAUER, dla tych, którzy mają takie skłonności. Vielhauer twierdzi, że portrety są zbyt daleko od siebie, aby autor trzeciej ewangelii mógł być towarzyszem Pawła.

Jednak Fitzmyer, rzymskokatolicki komentator Dziejów Apostolskich z 1989 r., broni tego powiązania, argumentując, że twórcze narzędzie literackie nie jest w stanie wyjaśnić, w jaki sposób jednostki my pojawiają się i znikają w tak arbitralny sposób. Zauważa też, że brakuje ich w kilku odniesieniach żeglarskich, które mogłyby być kandydatami do takich literackich wstawek.

Joseph Fitzmyer sugeruje, że Łukasz może być jedynie młodszym towarzyszem, w przeciwieństwie do słynnego twierdzenia Ireneusza, że Łukasz był nierozłączny z Pawłem. Ireneusz powiedział to w swoim Przeciwno herezjom 3.14.1. Ponadto Golder, inny liberał z 1989 r., sugeruje, że Łukasz mógł znać pierwszy list Pawła do Koryntu oraz, w mniejszym stopniu, do jego pierwszego listu do Tesaloniki i nawiązywać do niego. Inni bronią zgodności dwóch portretów Pawła, FF Bruce, w jego pismach Paweł i Apostoł serca uwolnionego, 1975 i 76.

Zatem wewnętrzne dowody zawarte w Dziejach św. Łukasza mówią nam, że pisarz znał Pawła i był chrześcijaninem co najmniej w drugim pokoleniu.

Dowód zewnętrzny: mamy do czynienia z autorstwem ewangelii Łukasza i Dziejów Apostolskich i pracowaliśmy z informacjami zawartymi w Dziejach Łukasza, a teraz szerzej rozważamy umieszczenie informacji zewnętrznych, informacji na zewnątrz, zwłaszcza u Ojców Kościoła. Dowody zewnętrzne: listy Pawła wymieniają niektórych potencjalnych kandydatów, którzy podróżowali z Pawłem.

Nawiasem mówiąc, zewnętrzne dowody pochodzące od Łukasza obejmują resztę Biblii lub jej fragmenty powiązane z Dziejami Apostolskimi Łukasza. Listy Pawła wymieniają niektórych potencjalnych kandydatów, którzy podróżowali z Pawłem, Markiem, Arystarchem, Demasem i Łukaszem. Filemona 24, Kolosan 4:14. Do tej listy można dodać takie postacie, jak Tymoteusz, Tytus, Sylas, Epafra i Barnaba.

Jednak pomimo szerokiego wyboru potencjalnych kandydatów na towarzyszy Pawła i możliwych autorów w rozumieniu Dziejów Apostolskich, tradycja Kościoła zwraca uwagę tylko na jedno nazwisko jako autora tych dwóch tomów – Łukasza. Tradycja ta została mocno utrwalona we wczesnym Kościele około roku 200 n.e. i pozostaje taka bez jakichkolwiek oznak sprzeciwu. Mówisz 200, czy to nie za późno? Nie jest jeszcze późno.

Kiedy weźmiemy pod uwagę transport i komunikację w świecie pierwszego wieku, hm, dzisiaj gdzieś na świecie wydarzyło się wydarzenie, a chwilę później jest o tym wszędzie w wiadomościach; to niesamowite. Na pewno tak nie było, a właśnie biorąc pod uwagę kwestię kanonu, bo było wiele ewangelii apokryficznych, ksiąg Dziejów Apostolskich, listów przypisywanych apostołom, a nawet apokalips, ksiąg objawienia. Na przykład jest ewangelia Piotra, on jej nie napisał, ale są Dzieje Piotra, jest trzeci list Piotra, którego też nie napisał, i jest Apokalipsa Piotra, którą przypisuje się Piotra, i że tak nazywały się te rzeczy, tak nazywały się te rzeczy.

Jesteśmy wdzięczni, że Kościół poświęcił czas na przejrzenie wszystkich tych pism. Ewangelia Tomasza nie została zaakceptowana przez Kościół, ponieważ ewangelia ze swojej definicji obejmuje śmierć i zmartwychwstanie Jezusa. Zatem dokument zawierający zwykłe powiedzenia, taki jak Tomasz, nie pasuje; to nie jest ewangelia biblijna.

Nie twierdzę, że informacje o Jezusie, judaizmie I wieku i tym podobnych są bezwartościowe, ale nie jest to ewangelia biblijna. Zatem komunikacja była znacznie wolniejsza i jesteśmy wdzięczni, że Kościół poświęcił swój czas i ustalił właściwy kanon, a także to, że Dzieje Apostolskie Łukasza zostały mocno zakorzenione, ponieważ pisma Łukasza z roku 200 są naprawdę świetne. Brak sporu co do tego szczegółu jest mocnym powodem, aby poważnie traktować tradycję.

Aluzje do Ewangelii Łukasza pojawiają się już w 1. Klemensa 13.2 i 48.4. 1. Klemens, jeden z ojców apostoelskich, 13,2 i 48,4 napisane pod koniec pierwszego wieku, około 95-96 n.e. 2. Klemensa 13,4, około roku 100, również nawiązuje do ewangelii Łukasza. Ponadto wykorzystanie nauk Jezusa znajduje odzwierciedlenie w Łukasza 10:7, który pojawia się w 1 Tymoteusza 5:18. Robotnik zasługuje na swoją zapłatę i zostaje podniesiony przez Pawła w 1 Tymoteusza 5:18. Werset 17 niech starsi, którzy dobrze rządzą, będą uważani za godnych podwójnej czci, zwłaszcza ci, którzy pracują w głoszeniu i nauczaniu dla Pisma Świętego, mówi i łączy tutaj dwie rzeczy, łączy cytaty ze starego testamentu z Powtórzonego Prawa 25:4 nie będziesz zatykał kagańca wół młóci ziarno i werset z Łukasza, który właśnie widzieliśmy Łk 10,7, o którym właśnie wspominaliśmy, a robotnik zasługuje na swoją zapłatę, co ciekawe, jest to określane jako Pismo Święte w pismach Pawła, już liczne teksty łączą komentarz na temat autorstwa.

Justyn Męczennik, lat około 160, rozmawiający z Tryfonem 103,19, mówi o Łukaszu piszącym wspomnienia o Jezusie i zauważa, że autor jest naśladowcą Pawła. Kanon Moratorium około 170 do 180 roku n.e. przypisuje ewangelię Łukaszowi, lekarzowi, który jest towarzyszem Pawła. Ireneusz około 175 do 195 w Przeciwi herezjom 3.1.1, 3.14.1 i 3.1.1. 3.14.1 przypisuje ewangelię Łukaszowi, naśladowcy Pawła, i zauważa, jak sekcje „my” sugerują powiązanie, więc ojcowie kościoła zauważyli sekcje „my” w tak zwanym antymarcionowskim prologu do Łukasza około 175 r., opisuje Łukasza jako pochodzący z Antiochii w Syrii, porównaj Dzieje Apostolskie 11:19-30 Dzieje Apostolskie 13:1-3, Dzieje Apostolskie 15:30-35. Mówi się, że dożył 84 lat, był lekarzem, nie był żonaty, pisał w Achai i zmarł w Boeotii.

Tertulian z początku III wieku w Against Marcion 4.2.2 i 4.5.3, 4.2.2 i 4.5.3. Tertulian nazywa ewangelię streszczeniem ewangelii Pawła. W prologu Przeciwno Marcjonowi, datowanym na III lub IV wiek, Łukasz w chwili śmierci podaje wiek 74 lat.

Wreszcie Euzebiusz z początku IV wieku w historii Kościoła, 3.4.2, wspomina Łukasza jako towarzysza Pawła pochodzącego z Antiochii i autora tych tomów Josepha Fitzmyera, wspomnianego wcześniej egzegety rzymskokatolickiego, w 1981 r. w swojej książce, s. 40, z łatwością dzieli dowody zewnętrzne na dwie kategorie, co można wywnioskować z Nowego Testamentu, a czego nie, nie można z niego wywnioskować, że Łukasz był lekarzem, był powiązany z Pawłem, nie był naocznym świadkiem i pisał swoją ewangelię, mając na uwadze pogan, to fakty, które Nowy Testament jasno stwierdza, że Łukasz pochodził z Syrii, głosił ewangelię Pawła, nie był żonaty, był bezdzietny i zmarł w podeszłym wieku, to koncepcje, które nie pojawiają się w Nowym Testamencie, chociaż różnice dotyczące wieku Łukasza w chwili śmierci mówią nam, że nie wszystko w tych tradycjach jest bezsprzecznie prawdą.

Ta jedność co do autorstwa sprawia, że niemal pewna jest identyfikacja Łukasza jako autora ewangelii. Ze świadectwa tradycji wynika również, że związek Łukasza z Pawłem jest bardzo prawdopodobny. Łukasz był poganinem i lekarzem.

Dwa inne pytania dotyczące Łukasza wymagają omówienia. Czy był poganinem? Czy był lekarzem? Większość postrzega Łukasza jako poganina, choć zastanawiają się, czy był on czystym poganinem, czy nieżydowskim Semitą. Wyjątkiem jest Ellis 1974, który twierdzi, że Łukasz był hellenistycznym żydowskim chrześcijaninem, ponieważ po pierwsze, Łukasz miał ogromną wiedzę na temat Starego Testamentu. Po drugie, Kolosan 4:10 i 11 w odniesieniu do obrzezania nie sugerują, że Łukasz nie był Żydem, lecz po prostu był hellenistą.

Po trzecie, użycie języka palestyńskiego pokazuje żydowskie korzenie Łukasza, ale odczytanie Kolosan 4:10 i 11 przez Ellisa nie jest naturalne, ponieważ wszyscy Żydzi poddają się obrzezaniu. A Łukasza 4:14 nie ma na liście obrzezanych.

Niedawno Salmon 1988 broni tego poglądu, zauważając, że autor wyróżnia grupy żydowskie, aby omówić szczegółowo przestrzeganie Tory.

Trzy osoby interesują się misją pogańską jako problemem żydowskim, cztery nazywają chrześcijaństwo sektą judaizmu. Do tego można dodać dogłębną znajomość Starego Testamentu. Nie można wykluczyć tej etnicznej możliwości w przypadku Łukasza, ale inne czynniki wymienione poniżej oraz Kolosan 4:14 zmniejszają to prawdopodobieństwo. Fitzmyer ponownie sugeruje, że Łukasz jest nieżydowskim Semitą z powodu jednego tekstu z Kolosan 4:10 oraz 11 i 14. Skrócona forma imienia Łukasza jest grecką formą imienia łacińskiego. I po trzecie, szczegóły tradycji kościelnej, która umieściła Łukasza w Antiochii Syryjskiej. Ten pogląd jest całkiem możliwy. Bock wyjaśnia, że jeśli zestawimy uwagi Fitzmyera z tezami Salmona, istnieje możliwość, że Łukasz był byłym bogobojnym lub żydowskim prozelitą.

Z pewnością muszę przeczytać Kolosan 4, ponieważ jest to część wewnętrznych informacji o Łukaszu. Kolosan 4:10 oraz 11 i 14: Arystarch, mój współwięzień, pozdrawia was w Kolosach i Marek, kuzyn Barnaby, co do którego otrzymaliście instrukcje. Jeśli przyjdzie do was, powitajcie go i Jezusa, zwanego Justusem. To są jedyni ludzie obrzezania wśród moich współpracowników na rzecz królestwa Bożego i oni są dla mnie pocieszeniem. Pozdrawia Was Epafras, który jest jednym z Was, sługą Chrystusa Jezusa, zawsze walcząc za Was w swoich modlitwach, abyście stanęli dojrzały i całkowicie pewni wszelkiej woli Bożej. Pomijając werset 14, pozdrawia cię ukochany lekarz Łukasz, podobnie jak Demas.

Większość komentatorów identyfikuje Łukasza jako poganina bez żadnych dalszych szczegółów, wskazując na wersety, które właśnie przeczytałem w Kolosan 4, zauważając Dzieje Apostolskie 1 werset 19, który wspomina o polu o semickiej nazwie, a następnie mówi o „ich języku”, sugerując, że nie jest to język Łukasza. W Dziejach Apostolskich 1:19 wspomniano o polu o nazwie semickiej, a następnie wspomniano o „ich języku”, odróżniającym je od autora. Oznacza to, że Łukasz 3 zwraca uwagę na miejsca hellenistyczne i troskę o pogan. Ten ostatni argument nie jest mocny, ponieważ Żyd taki jak Paweł mógłby pasować do takich lokalizacji geograficznych i zainteresowań.

W niektórych przypadkach wydaje się bardzo prawdopodobne, że Łukasz był poganinem, chociaż nie jest jasne, czy jego pochodzenie kulturowe było semickie, w każdym razie prawdopodobnie miał kontakt religijny z judaizmem przed przyjściem do Chrystusa.

Kolosan 4:14 odnosi się do Łukasza jako do lekarza. W 1882 roku Hobart próbował wzmocnić to powiązanie, wskazując wszystkie techniczne, słowne dowody na powołanie Łukasza. Pomimo bogactwa źródeł zebranych przez Hobarta, sprawa stała się niejednoznaczna dzięki pracy Cadbury'ego z 1926 r., która wykazała, że prawie

całe rzekome techniczne słownictwo medyczne pojawiało się w codziennych dokumentach greckich, takich jak Septuaginta, Józef Flawiusz, Lucian i Plutarch. Oznaczało to, że język mógł pochodzić od osoby wykształconej, posiadającej dowolne powołanie. Praca Cadbury'ego nie przeczy jednak temu, że Luke mógł być lekarzem, a jedynie temu, że słownictwo zawarte w tych książkach nie gwarantuje, że nim był.

Ostatecznie kwestia dotyczy tego, jak postrzega się Kolosan i tradycję związaną z Łukaszem, która wyrosła we wczesnym Kościele. Ponieważ taki szczegół nie był konieczny do odnotowania i nie budził przepraszających obaw, można uznać, że odzwierciedla on rzeczywistość.

Zatem Łukasz jest czasami towarzyszem Pawła. Prawdopodobnie jest lekarzem i prawdopodobnie pochodzi z Antiochii Syryjskiej. Nie jest Żydem, choć nie jest jasne, czy jest Syryjczykiem, czy Greko-Rzymianinem. Tradycja wskazuje również, że żył długo.

W następnym wykładzie zastanowimy się nad źródłami Dziejów Łukaszowych.

To jest dr Robert A. Peterson w swoim nauczaniu na temat teologii Łukasza – Dzieje Apostolskie. To jest sesja 1, Bibliografia Łukasza, a następnie Omówienie i autorstwo Darrella Bocka.